

KRISTIE
RAAIJMAKERS

Compleet
VAN DE WIS

HarperCollins

Harper*First* is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Kristie Raaijmakers

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: ©

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

ISBN 978 94 027 6657 8 (e-book)

NUR 301

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Dit e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid. Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

www.harpercollins.nl

Proloog

Een halfjaar eerder

‘Dit is mijn nieuwe vriendin Fleur.’ Felix legt zijn hand op mijn onderrug om te benadrukken dat wij een setje zijn. Het is al de vierde keer dat hij me voorstelt aan een man met – ik moet bekennen – fijne looks. En we zijn pas vijf minuten binnen in deze tot feestzaal omgebouwde garage, waar een kennis van Felix zijn verjaardag viert.

Ik schud de hand van een blonde man met halflange krullen en een baardje. Niet zo’n lange baard, maar toch beduidend meer dan stoppeltjes. Zijn blauwe ogen kijken me vriendelijk aan en hij stelt zich voor als Johan. ‘De drummer van Misty Figures,’ verduidelijkt hij.

‘Dus jij bent de jarige?’ vraag ik voor de zekerheid.

‘Klopt.’ Zijn glimlach verbreedt zich en ik zie een stel witte tanden netjes op een rij.

‘Van harte gefeliciteerd,’ ik geef hem drie zoenen op zijn wangen en voel zijn baardje prikken tegen mijn lippen.

Met een charmante lach beantwoordt hij mijn felicitatie, voordat hij zich weer tot Felix richt, die hem vraagt hoe het met de band gaat. Johan vertelt trots over een aankomende single die volgens hem veel potentie heeft.

‘Kijk, daar heb je mijn beste maat,’ wijst hij naar de deur.

Mijn ogen gaan nieuwsgierig in de richting van de ingang en ik beseef dat alle ‘leuke mannen’ aan wie ik vanavond ben voorgesteld in het niet vallen bij zijn verschijning. Zijn zwarte haar is bovenop eigenlijk net te lang om in een kuif te staan, maar toch heeft hij het zorgvuldig naar achteren en omhoog gekamd. Met een slag is het een beetje omgevallen, waardoor het als een soort perfecte zwarte surfgolf op zijn

hoofd staat. Zijn donkere ogen twinkelen en ik kan er naar blijven kijken.

Ik realiseer me dat ik sta te staren als hij me een geamuseerd glimlachje toewerpt.

Hij loopt op ons af en begroet op zijn pad hierheen een paar mensen met een mannelijke klap op de schouder. Johan krijgt een stevige omhelzing en een enthousiaste felicitatie, maar Felix moet het doen met een knikje.

Het gezicht van deze knappe man is hoekig. Zijn korte bakkebaarden gaan ter hoogte van zijn oren langzaam over in een heel licht stoppelbaardje dat zijn brede kaaklijn accentueert. Van dichtbij nemen zijn prachtige donkere ogen me nog meer in beslag. Ze zijn groot en omrand met lange zwarte wimpers. Zijn hoge jukbeenderen benadrukken de aantrekkelijke symmetrie van zijn gezicht.

Een vaag gevoel van herkenning overvalt me. Zijn het zijn ogen of was het dat glimlachje dat hij me net gaf? Wie is deze hunk? En waar ken ik hem van?

Hij steekt zijn hand naar me uit. 'Jeff,' zegt hij met een lage stem.

'Onze zanger,' verduidelijkt Johan.

Dat zal het zijn geweest. Ik herkende hem van de bandfoto. Dat moet wel, want als ik deze man eerder ontmoet had, zou ik hem zeker niet snel vergeten zijn.

'Ik ben Fleur,' zeg ik en ik probeer er verleidelijk bij te kijken. Zijn hand voelt warm en zacht in die van mij.

Direct voel ik de hand van Felix weer op mijn onderrug en dat maakt me er pijnlijk van bewust dat ik hier met hem ben.

'Mijn vriendin,' zegt Felix snel, en om zijn woorden kracht bij te zetten geeft hij me een kus op mijn slaap.

Jeffs gezicht betreft en hij laat mijn hand los. Zijn blik gaat peilend van mij naar Felix en weer terug. Als zijn donkere ogen die van mij vinden, slaat mijn hart een slagje over. Ik zet een klein stapje opzij om Felix' hand van mijn onderrug te schudden.

‘Vast niet lang meer,’ zegt Jeff op een minzaam toontje.

Er ontsnapt een zenuwachtige giechel uit mijn mond. Dat is lef hebben zeg. Hij is me gewoon aan het versieren, terwijl ik in de bezitterige greep van mijn huidige vriend tegenover hem sta.

Nou ja, hoe serieus is het? Felix en ik zijn pas een maand aan het daten en mijn langste relatie tot nu toe heeft drie maanden geduurd. Wat de statistieken betreft zou hij zomaar eens gelijk kunnen hebben.

Felix kijkt ontzet van mij naar hem. En weer naar mij. De tweede keer dat hij me aankijkt, staat zijn blik ronduit boos. ‘Wat sta je daar nu stom te giechelen?’ bitst hij me toe.

‘Omdat ik gelijk heb,’ zegt Jeff op arrogante toon. ‘Fleur hier behandelt mannen duidelijk als een speeltje en als de glans er vanaf is, zoekt ze gewoon weer een nieuwe.’

Mijn mond zakt open. ‘Pardon?’ vraag ik beledigd.

Ondertussen kijkt Felix me vragend aan. Hij zegt niets, maar uit zijn bedenkelijke blik maak ik op dat hij zich afvraagt of Jeff misschien ook een ex van me is. Op het vorige feestje dat we samen bezochten, liep ik namelijk al een oude scharrel tegen het lijf. Best ongemakkelijk.

Ik richt me tot Jeff. ‘Ik ken jou niet en voor zover ik weet, ken jij mij niet. Dus waar slaat dit op?’

Die donkere ogen die ik net nog zo mysterieus vond, gaan nu afkeurend van Felix naar mij.

‘Je kent mij niet?’ is het enige dat Jeff antwoordt. Hij klinkt bijna beledigd.

Als dit gesprek niet zo’n vreemde wending had genomen, zou ik er misschien om kunnen lachen. No way dat ik nu nog ga bekennen dat hij me ergens wel bekend voorkwam. Kan iemand werkelijk zó arrogant zijn? Ik heb begrepen dat Misty Figures lekker bezig is in de muziekwereld, maar ze zijn nog niet landelijk bekend. Laat deze *wannabe rockstar* alsjeblieft even normaal doen.

Voordat ik de kans krijg om dat te zeggen vervolgt Jeff: ‘Ik heb an-

ders al genoeg over jou gehoord, Fleur Flirt.' Mompelend zegt hij er achteraan: 'Van verschillende mannen.'

Ik voel de warmte naar mijn wangen stijgen. Dus ik sta bij deze arrogante kwal bekend als mannenverslinder? Ja, ik hou wel van een date op zijn tijd. En toegegeven: erg standvastig zijn mijn relaties niet, maar ik vind het nogal ver gaan dat hij mij hier nu gewoon als onbezonnen flirt afschildert. Nog geen twee minuten nadat ik mijzelf aan hem heb voorgesteld.

Een boze zucht komt tussen mijn lippen vandaan. In mijn hoofd zoek ik naar een gevatte reactie. Het lukt me niet snel genoeg om die te vinden en dan trekt Jeff alweer zijn mond open. Laatdunkend zegt hij: 'Wat dat betreft passen jullie goed bij elkaar.' Hij haalt zelfs zijn neus een beetje op. 'Felix is ook niet bepaald honkvast.'

Jezus, wat een klootzak. Sexy looks, maar totaal geen manieren. Wat een afknapper zeg.

Normaal gesproken heb ik mijn woordje wel klaar, maar ik weet nu echt even niet wat ik hierop moet antwoorden. Jeff verwacht blijkbaar ook geen reactie, want hij richt zich tot Johan, die het gesprek met verbazing bekeken heeft. Meneer weet zich zo te draaien dat ik vervolgens tegen zijn rug aan sta te kijken. Felix glimlacht flauwtjes naar me en haalt zijn schouders op. Dan draait hij zich om en probeert zich als een wanhopige puber in het gesprek te mengen. Nog zo'n afknapper.

Ik staar een tijdje naar die twee – toch wel erg brede – mannenruggen voor me. Als de seconden verstrijken en ik nog steeds volledig genegeerd word, bedenk ik me dat ik beter op zoek kan gaan naar een gezelligere gesprekspartner. Of wat zeg ik? Iemand die überhaupt met me wil praten. Van deze twee mannen moet ik het niet hebben vanavond.

En daarna trouwens ook niet meer.

Hoofdstuk 1

‘Ik mag meedoen met Utrecht on Stage!’

Ik gil, nee, krijs het superenthousiast in mijn telefoon. Ik heb Netflix gepauzeerd om mijn beste vriendin Sofie te bellen met dit geweldige nieuws. Vanaf het televisiescherm kijkt niemand minder dan Lucifer Morningstar me aan met een komisch gezicht. Ik heb er nogal een talent voor om precies op het verkeerde moment op de pauzeknop te drukken. Hoewel, ik denk dat iedereen nu met een vreemd gezicht naar me zou kijken, zoals ik hier uitzinnig in mijn woonkamer sta te springen. In mijn iets te kinderlijke eenhoornpyjama die ik in een opwelling kocht voor kerst, zie ik er waarschijnlijk belachelijk uit.

‘Echt? Dat meen je niet!’ Sofies stem klinkt al even enthousiast als die van mij. Ze weet wat dit voor mij betekent. Ik zing al jaren op feestjes en bruiloften, maar daarmee vergeleken is Utrecht on Stage écht groots. Het is het beste te vergelijken met De Vrienden van Amstel Live: een grote, gezellige liveshow met optredens van verschillende artiesten. Alleen mag hier enkel muzikaal talent uit Utrecht meedoen en is het natuurlijk wat kleiner van opzet.

Van eerdere edities weet ik dat het vooral om onbekend talent gaat dat graag ontdekt wil worden. Sofie was degene die maar bleef aandringen dat ik me ook eens moest inschrijven. Zelf schatte ik mijn kansen als hobbyzangeres nogal klein in. Ik heb ook niet bepaald de ambitie om mijn carrière aan de wilgen te hangen voor een leven als zangeres. Maar de kick om een keer te mogen optreden voor een volle zaal lijkt me geweldig. Iets wat ik hierna dus mooi van mijn bucketlist kan afstrepen.

Dat ik op auditie mocht komen, was al meer dan ik had durven hopen. Tot ik erachter kwam dat iedereen die zich inschreef mocht auditeren. *Bummer!* De hoop die was opgeklommen, kelderde direct weer,

waardoor mijn verwachtingen niet bepaald hoog meer waren. Om heel eerlijk te zijn, was ik al bijna vergeten dat ik nog steeds op de uitslag zat te wachten. Tot dat mailtje van vanavond.

‘Gaaf hè?’ Ik spring door mijn kleine huiskamer als een op hol geslagen stuiterbal in een doosje. ‘Ik kan het bijna niet geloven. Er waren meer dan honderd auditanten!’

‘Te gek!’ gilt Sofie. ‘Ik zei toch dat je het moest proberen. Je zingt zo mooi, ik wist dat je kans maakte.’

‘*Thanks*, schat. Lief dat je me overgehaald hebt.’

‘Toevallig zag ik net op Instagram dat Misty Figures er ook optreedt. Je weet wel, die leuke rockband met die knappe zanger. Jeff heet hij volgens mij. Je mag optreden op een concert met bekende Nederlanders!’ roept ze enthousiast in de hoorn.

Mijn hart begint sneller te kloppen en ik slaak een diepe zucht om mezelf rustig te krijgen.

‘Jeff,’ sis ik. ‘Dat meen je niet. Die eikel ziet er misschien goed uit, maar het is de meest verwaande kwast die ik ooit heb ontmoet.’

‘Maar zijn muziek is tof, dat kun je niet ontkennen toch?’

‘Dat klopt. Hij zingt als een engel, maar volgens mij is hij de duivel in eigen persoon.’

Oké, misschien heb ik de laatste tijd iets te veel afleveringen van Lucifer gekeken. Maar zelfs ‘de echte duivel’ is leuker dan die arrogante kwal. De bijnaam die ik vorig jaar voor hem bedacht had, komt spontaan weer bovendrijven als ik aan zijn zelfvoldane gezicht denk.

‘Trouwens, heb je hem ontmoet? Dat heb je me nooit verteld!’ zegt Sofie dan. ‘Wacht... Je bent toch niet met hem naar bed geweest zonder mij in te lichten of wel?’

‘Nee!’ bries ik. ‘Van mijn leven niet. Ik ben misschien niet blind voor mannelijk schoon, maar ik heb nog wel een bepaalde standaard hoor. Ik laat me alleen verleiden door een man met een hart.’

‘Je afkeer zit diep,’ constateert Sofie. ‘Maar je hebt nog geen antwoord gegeven op mijn vraag.’

‘Ik heb hem een keer op een feestje gezien, waar ik met Felix was. Je weet wel... van Summer Rock.’

‘Natuurlijk ken ik Felix nog. Ik ben geen detail van dat hele weekend vergeten,’ antwoordt Sofie dubbelzinnig.

Summer Rock was de plek waar de vonk tussen haar en Jake is overgeslagen. En flink ook.

‘Die arrogante kwal heeft me daar als losbol afgeschilderd. Hij keerde me de rug toe en gunde me geen blik meer waardig. De kapsones! Alsof hij de ster van de avond was.’

‘Dat was hij ook. Je hebt toch niet onder een steen geleefd? De nieuwe single van Misty Figures staat in de Top 40!’

Sofie kijkt nogal op naar iedere succesvolle rockmuzikant. Ik had kunnen weten dat ze een zwak voor Jeff zou hebben. En eerlijk gezegd had ik dat ook toen ik hem voor het eerst zag. Met zijn prachtige zwarte surfgolf-kapsel, zijn hoekige kaken en de strakke lijnen in zijn gezicht is hij nou eenmaal een opvallende verschijning. En dan die ogen. Donker en mysterieus, dacht ik toen nog. Nu weet ik dat ze gewoon een diepe put van leegte tonen.

‘Toen nog niet,’ protesteer ik. ‘En bovendien, al heb je een megahit, dan hoef je een ander nog niet zo te kakken te zetten. Vriendelijk blijven lachen behoort ook tot de opties.’

‘Nou, ik heb wat bandfoto’s op hun Instagrampagina voorbij zien komen waarop hij een hele sexy glimlach heeft.’

Natuurlijk, Sofie volgt ze al op Instagram. Mijn poging om haar te laten afkicken van social media had vorig jaar slechts tijdelijk succes. En ze blijft die vreselijke Jeff maar ophemelen. Daar baal ik van, want hij is echt niet wat het lijkt. Na die rampzalige ontmoeting heeft hij me die avond nog een paar afkeurende blikken toegeworpen. En op de spaarzame momenten dat ik hem sprak was hij erg kortaf. Al wordt

de arrogantie gepresenteerd in een mooie verpakking. Een héél mooie verpakking zelfs.

‘Ik dacht dat jij zo verliefd was op die treinhunk van je,’ snif ik gemeen. Jake is inmiddels wel meer dan dat, maar die eerste bijnaam die we voor hem bedacht hadden, is hij nooit meer kwijtgeraakt.

Aan de manier waarop ze antwoordt, hoor ik zelfs door de telefoon heen dat haar lippen behoorlijk omhoog krullen.

‘Dat ben ik ook. En Jake is natuurlijk nog veel knapper. Ik zeg alleen dat Jeff er ook mag wezen.’

‘Genoeg over die kwal,’ zeg ik resoluut.

‘Wat jij wil,’ zucht Sofie. ‘Maar ik ben superblij voor je. Dit is groots. En al mag je die kerel niet, dan nog is zijn band een grote publiekstrekker. Al dat publiek gaat jouw optreden ook zien. Dat is mooi meegenomen, toch?’

‘Daar heb je gelijk in,’ beaam ik met lichte tegenzin. Net na dat feestje bestormden ze de hitlijsten met hun eerste echte hit. Ik troost me met de gedachte dat ik met Johan wel een leuke klik had op zijn feestje. Met hem heb ik een groot deel van die bewuste avond enorm gelachen.

Nadat Felix en Jeff me de rug toegekeerd hadden en Johans aandacht hadden opgeëist, was ik met een roseetje in mijn hand bij twee voor mij vreemde mannen aan tafel gaan staan. Toen ik na een eerste begroeting en wat beleefde vragen over en weer doelloos voor me uit stond te staren, kwam Johan even informeren hoe het met me ging. Het botte gedrag van zijn vrienden was hem niet ontgaan. Ik kan niet beloven dat er geen lelijke bijnamen uit mijn mond gekomen zijn, toen ik mijn beklag uitte over Jeffs gedrag. Daar was Johan verbaasd over. Hij had lachend iets gezegd als: ‘Normaal moet ik bij vrouwen het kwijl van hun kin vegen als ze het over Jeff hebben, ook wel eens verfrissend dit.’ Het ijs was in elk geval meteen gebroken en de rest van de avond bleek onze humor enorm op één lijn te zitten.

‘Ik zet op 17 mei alvast een groot kruis in onze agenda’s, want Jake en

ik staan natuurlijk vooraan om je aan te moedigen,' klinkt Sofie enthousiast in mijn oor.

'Dat is je geraden. Vrijdagavond vieren in de kroeg?'

'Dan pas ik samen met Jake op zijn neefje, maar zondag kan ik wel. Natuurlijk gaan we hier samen op proosten!'

'Top, tot zondag dan.' Met een grote glimlach beëindig ik het gesprek en vervolgens spring ik nog minstens tien minuten enthousiast door mijn woonkamer.

Ik schrik op van de deurbel. In het minuscule halletje van mijn flat werp ik snel een blik in de spiegel. Gelukkig heb ik mijn make-up nog op, want anders zou de aanblik op mij en mijn eenhoornpyjama nog veel erger zijn. Ik haal snel een hand door mijn halflange blonde haren en kneed een keer aan de onderkant van mijn bob om er nog een beetje volume in te brengen. De vrolijkheid straalt nog van mijn gezicht af, waardoor ik mijn onverwachte bezoeker vast niet zomaar zal afschrikken. Ik ben gezegend met lange benen en een slank lijf, zonder daar al te veel moeite voor te hoeven doen. En hoewel ik, als ik kritisch ben, zeker wel wat minpuntjes aan mijn uiterlijk kan ontdekken, weet ik dat ik niet mag klagen. Met mijn blonde haren, blauwe ogen en mijn poppengezichtje – zoals mijn broer altijd plagend zegt – zit ik om mannelijke aandacht nooit verlegen en dat werkt prima voor mijn zelfvertrouwen.

Nieuwsgierig open ik de voordeur op kier, zodat ik niet meteen mijn hele pyjama onthul voor deze late bezoeker.

'Wat is dat voor herrie hier?'

Het is mijn chagrijnige onderbuurman. Een grijze zestiger met een rond hoofd, een enorme snor en een bierbuik waar je u tegen zegt. Daarmee zou je verwachten dat hij een gezelligheidsdier is dat wel in is voor een feestje, maar niets van dat alles. Hij drinkt het liefst vanuit zijn luie stoel achter de geraniums, terwijl hij plannetjes smeedt om het leven van zijn burens zuur te maken. Of in elk geval dat van mij, zo

heb ik me ingebeeld. Ik ken overigens niemand in de flat die hem aardig vindt.

‘Het lijkt wel of er een olifant in de kamer stond te springen,’ vult hij aan.

‘En bedankt...’ zeg ik zuchtend. ‘Ik was aan het springen en ik heb net nog in de spiegel gekeken, maar ik heb niet het formaat van een olifant.’ Deze man is zo onredelijk met zijn eeuwige gezeur. Ik kan het niet laten om de insinuatie in de lucht te laten hangen.

‘Jij met je brutale gedrag altijd.’

Hij spreekt tegen me alsof ik een dwarse puber ben. Dat lijkt ik nu misschien ook wel, maar wat kan ik zeggen? Hij haalt het slechtste in mij naar boven.

‘Mijn vrouw en ik lagen al in bed en we kunnen niet slapen met die geluidsoverlast van jou.’

‘Het is pas halftien!’

Ik zie al helemaal voor me hoe het degelijke stel zuchtend naast elkaar in bed ligt, omdat ik een paar vederlichte sprongetjes op mijn laminaat maakte. Waarschijnlijk hebben ze een of andere seksloze bejaardenpyjama aan en hebben ze zich verstopt onder de meest afzichtelijke bloemetjessprei die ze al honderd jaar in de kast hebben liggen. Gelukkig heeft hij een dikke winterjas aangetrokken voordat hij naar boven kwam, zodat ik zijn pyjama niet uitgebreid hoef te aanschouwen.

‘In ons eigen huis mogen wij op een doodnormale maandagavond gaan slapen wanneer wij dat willen.’

‘En in mijn eigen huis mag ik van blijheid door de woonkamer springen, wanneer ik dat wil,’ bits ik terug.

‘Niet als de burens daar last van hebben. Kom maar eens in onze slaapkamer staan, dan zal ik door jouw woonkamer gaan springen en kun je zelf horen hoeveel overlast dat geeft.’

Wat denkt bromsnor hier nou? Dat hij even alleen in mijn huis mag rondsnuffelen? Echt niet!

Met een stalen gezicht zeg ik: 'Eén. Ik heb er totaal geen behoefte aan om in jouw slaapkamer te komen kijken. Twee. Als jij hier gaat rondspringen, is het geen representatieve weergave van het geluid. Dus het antwoord is: nee, bedankt.'

Uitdagend kijk ik mijn onderbuurman aan. Ik heb hem weer mooi afgetroefd met mijn reactie, want hij lijkt te zoeken naar woorden.

'Maar... eh...'

'Kruip nu maar snel terug in je bed. Van mij zul je geen last meer hebben, want mijn uitzinnige humeur is inmiddels wel verpest, dankzij jou. Goedenavond.'

Zonder op een reactie te wachten, knal ik de deur dicht in zijn gezicht.

Hoofdstuk 2

Op donderdagavond stal ik mijn fiets bij TivoliVredenburg. Het is pas drie dagen geleden dat ik de mail met het goede nieuws ontving, maar vandaag worden alle deelnemers al verwacht voor een eerste kennismaking. Ik kijk naar het concertgebouw dat mij zo bekend is en kan het nog nauwelijks geloven. Op deze plek heb ik al heel wat wereldsterren zien optreden en binnenkort sta ik hier zelf op het podium. Weliswaar niet in de grote zaal, waar de beroemdheden altijd optreden, maar toch in hetzelfde gebouw.

Ik meld me bij een van de organisatoren, krijg een naamkaartje dat ik kan opspelden en loop door naar de Grandissimo. Bewonderend neem ik de pas geopende zaal in me op. Het ziet er modern uit, maar toch gezellig. De bar is opgetrokken uit zwart staal, gecombineerd met blank hout. Paarse verlichting zorgt voor een sfeervolle aanblik.

Bij een vrolijk meisje bestel ik een Radler en ik loop verder de zaal in. Die is groter dan ik had gedacht, hoewel dat idee misschien versterkt wordt doordat er slechts een handjevol mensen aanwezig is. Het podium doet niet onder voor dat van de grote zaal. In omvang is het wat kleiner, maar verder lijkt het op het eerste oog van alle gemakken voorzien.

Ik kijk naar de mensen die al binnen zijn en dan valt mijn oog op een jonge vrouw met kastanjebruine krullen. Ze is tenger en een kop kleiner dan ik. Mijn blik zakt naar beneden waar mijn vermoeden bevestigd wordt: zwarte Dr. Martens aan haar voeten. Dat kan niet missen: dit is Lola, een zangeres met wie ik vorig jaar samen heb gezongen in een gelegenheidsband.

‘Lola, wat leuk om jou hier te zien.’

‘Fleur!’ begroet ze mij enthousiast. ‘Tof dat jij de audities ook doorgekomen bent.’

‘Echt wel. Dit is groots. We mogen nu voor heel veel mensen zingen.’

‘Zeg dat! Ik vind het wel spannend hoor. Heb je al gehoord dat Misty Figures meedoet? Er bestaat gewoon een kans dat we met hen samen mogen optreden!’

O nee, na Sofie begint Lola nu ook al.

‘Nou, jij liever dan ik,’ zeg ik vlakjes. ‘Dat betekent ook dat je de komende twee maanden samen moet repeteren met die arrogante zanger.’

‘Reden temeer om dat te wensen,’ zegt Lola en ze kwijlt er nog net niet bij. ‘Zo erg zal hij toch niet zijn? Ik bedoel, kom op, een man met zulke ogen.’

‘Ik sta liever met jou op het podium. Wat een feestje zouden we kunnen bouwen, net zoals op die bruiloft vorig jaar, weet je nog?’ probeer ik van onderwerp te veranderen. ‘Die sixties bruiloft was er een naar mijn hart.’

Het was de bruiloft van een wat ouder koppel dat nieuw geluk bij elkaar had gevonden. Samen met enkele andere zangers vormden we een gelegenheidsband met een clubje zestigplussers van een sixties coverbandje. Zowel het optreden op die bruiloft als de oefensessies ter voorbereiding waren enorm gezellig. Niet in de laatste plaats door de fijne klik die ik had met Lola, maar ook omdat we heerlijk konden lachen met die oude rockers.

‘Dat was inderdaad een prachtige avond,’ herinnert Lola zich. ‘Ik teken ervoor hoor, nog zo’n optreden samen met jou.’

‘Anders ik wel.’

Op het podium is intussen een vrouw van middelbare leeftijd verschenen die voorzichtig drie keer op de microfoon tikt. Ze heet iedereen welkom en vertelt in het kort wat de bedoeling is van vanavond. De organisatie heeft al een setlist samengesteld van alle nummers die tijdens Utrecht on Stage gezongen gaan worden. Elke deelnemer mag één solo-optreden verzorgen en daarnaast nog twee keer optreden met een andere artiest of band.

Haar stem kraakt in de microfoon: ‘De organisatie heeft ernaar ge-

streefd om een programma samen te stellen dat een breed publiek trekt. Natuurlijk staan we bekend als rockevenement, maar binnen dat genre zorgen we voor diversiteit. De juryleden hebben goed gelet op de zangstem van alle deelnemers. Daar zijn passende liedjes bij gekozen en goede combinaties gemaakt. We raden jullie aan om vanavond allemaal direct een aantal repetities in te plannen met jullie zangpartners, nu we allemaal samen zijn. Uit de audities is genoeg talent gebleken, dus we hebben er alle vertrouwen in dat jullie over tweeëneenhalve maand allemaal prachtoptredens zullen neerzetten.'

Lola tikt me aan en wijst naar de achterzijde van de zaal waar Jeff en zijn bandleden binnenkomen.

'Daar zijn ze,' zegt ze smachtend.

Zelfverzekerd en doelgericht komt Jeff als eerste door de deur. Dat laat wel zien dat hij zichzelf als de ster van de avond beschouwt. Om me heen draaien steeds meer mensen hun hoofd en verschillende vrouwen tikken elkaar opgetogen aan. Jeff begroet sommige aanwezigen met een kort knikje.

'Supersterren hoeven blijkbaar niet op tijd te komen,' stel ik nuchter.

De andere bandleden zijn een stuk uitbundiger. Een handdruk hier, een glimlach daar. Johan zwaait zelfs naar mij. Ik had niet verwacht dat hij me nog zou kennen, na die ene ontmoeting. Met een glimlach zwaai ik terug en ik zie dat het gezicht van Jeff alweer betreft. Er is weinig voor nodig om die man chagrijnig te krijgen, zeg! Een rilling loopt over mijn rug en snel draai ik mijn hoofd weer naar voren waar de vrouw plaatsmaakt voor haar collega.

Een dertiger met kort blond haar stapt enthousiast naar voren. 'Allereerst gefeliciteerd allemaal. Na ruim honderd audities zijn jullie overgebleven,' zegt hij met een enorm blij gezicht. 'Het lijkt drukker, maar aangezien er dit jaar weer diverse bands en duo's deelnemen, hebben we eigenlijk twaalf artiesten. Ik zal jullie nu gaan vertellen welke koppels we gevormd hebben.'